

По-късно, чрезъ опити, Гудйаръ установилъ въ какви количества трѣбва да се смѣсятъ каучукътъ и сѣрата, за да се получи гума съ опредѣлени качества, а тъй сжщо и температурата, при която трѣбва да стане това смѣсване. Чрезъ продължително загрѣване на каучукъ и сѣра той получилъ рогоподобна маса, наречена ебонитъ.

Вулканизацията, открита отъ Гудйаръ, дала на хората едно годно за индустриална преработка еластично и трайно вещество. Но неговото откритие се явило твърде рано, преди тѣ да бждатъ готови да го използватъ. Той самъ обаче останалъ беденъ до края на своя животъ. За да може да представи своето откритие на Парижкото изложение презъ 1855 г., той продалъ скжпоценноститѣ на жена си. Петъ години по-късно умрѣлъ, следъ като цѣлъ животъ билъ тровенъ отъ своитѣ кредитори и отъ отровнитѣ пари на горения каучукъ. На човѣчеството завещалъ едно голѣмо откритие, а на жена си — 200,000 долара дългъ. Неговото откритие успѣлъ да използва единъ хитъръ английски химикъ — Ханкокъ. За Гудйаръ останала славата, а за Ханкокъ — печалбата. Гудйаръ билъ оцененъ въ Франция. Презъ 1858 г. въ негова честь една негова книга върху гумата била отпечатана върху гума и подвързана съ гума. До края на своя животъ Гудйаръ носилъ тая книга — портмоне безъ пари — въ своя джebъ. Въ нея той изброявалъ петстотинъ различни случаи за употреба на гумата. Не съобщавалъ само единъ, най-важниятъ: за направата на гумени колела.

Откритието на гумата върви паралелно съ откритието на автомобилитѣ. Тѣ не сж открити изведнѣжъ такива, каквито ги виждаме днесъ. И тѣ иматъ своя история. Когато говоримъ за историята на автомобила, не можемъ да не споменемъ името на единъ единбургски търговецъ, Томсонъ. Тоя англичанинъ се ядосвалъ твърде много, когато пжтувалъ и неговата кола съ же-